

Arrest

nr. 109 202 van 6 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. TYTGAT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 31 januari 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 1 februari 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 27 maart 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Zerani uit het district Qarghayi, gelegen in de provincie Laghman afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Sinds enkele jaren reed u als taxichauffeur tussen uw dorp Zerani en het naburige dorp Sorkhakan in Qarghayi. Uw vader was vroeger actief bij de Hezb-i-Islami. Toen de taliban aan de macht kwamen sloot hij zich bij hen aan. Hij was gedurende zeven of acht jaar actief bij de taliban. Vijf jaar geleden stopte uw vader zijn activiteiten bij de taliban. Uw oom H.(...) A.(...) is nog steeds actief bij de taliban. Zowel uw vader als uw oom werkten voor mullah I. en later voor mullah S. Enkele jaren nadat uw vader zijn activiteiten stopgezet had wilde uw oom dat uw broer zich bij de taliban inlijfde. Omdat uw broer zich niet vrijwillig bij de taliban aansloot werd hij ongeveer zes maand voor uw vertrek ontvoerd toen hij naar de moskee ging. Ongeveer drie maanden na de ontvoering van uw broer vroeg de taliban u zich ook bij hen aan te sluiten. Ongeveer vijftien of twintig dagen na deze eerste ontmoeting werd u een tweede keer tegengehouden door de taliban in Ghota Shagay. U werd door hen mishandeld. Nadien ontving u twee dreigbrieven van de taliban. Op 09.09.1391 (29.11.2012) ontving u een eerste brief, op 24.09.1391 (14.12.2012) ontving u van hen een tweede brief. Uw vader contacteerde een smokkelaar. Op 25.09.1391 (15.12.2012) verliet u uw dorp en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België waar u zich op 1 februari 2013 aanmeldde bij de bevoegde asielinstanties en een asielaanvraag indiende. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest.

Ter staving van uw asielrelaas legt u identiteitsdocumenten (taskara) van uzelf en uw vader, twee dreigbrieven van de taliban voor en een medisch attest voor .

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u de activiteiten van uw vader bij de groeperingen Hezb-i-Islami en de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Over de activiteiten van uw vader bij de Hezb-i-Islami stelt u niets te weten (cgvs p.10). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert wanneer uw vader zich aansloot bij de taliban stelt u dat hij dit deed toen zij aan de macht kwamen (cgvs p.7). De machtsovername door de taliban in Afghanistan situeerde zich in 1996. U verklaart echter ook dat uw vader gedurende zeven of acht jaar voor hen werkte en vijf jaar geleden zijn activiteiten gestaakt had. Hieruit valt af te leiden dat uw vader zich ongeveer twaalf of dertien jaar geleden bij de taliban aangesloten zou hebben (cgvs p.7), in het jaar 2000 of 2001, wat dan weer op het einde van het talibanregime te situeren valt en niet bij de machtsovername van de taliban. Gevraagd of u zich een incident in Laghman herinnert waar de groepering van uw vader bij betrokken was antwoordt u ontkennend. Als verklaring voor uw onwetendheid geeft u uw jonge leeftijd op en het feit dat u niet met hem meeging (cgvs p.7). Wanneer u er op gewezen wordt dat u toch achttien jaar oud was toen uw vader vijf jaar geleden met zijn activiteiten bij de taliban stopte en u nogmaals gevraagd wordt of u zich helemaal niets herinnert stelt u dat hij actief was in de regio Ghota Shagay en dat ze daar mensen probeerden te rekruteren. Het is bijzonder weinig aannemelijk dat u, die verklaart dat zijn vader een van de leiders binnen de taliban was (cgvs p.7), gevraagd naar incidenten waarbij uw vader betrokken was enkel weet te vertellen dat hij militanten ronselde in Ghota Shagay. Het doet dan ook ernstige twijfel ontstaan over de activiteiten van uw vader bij de taliban. Wat eveneens ernstige vragen oproept betreffende uw voorgehouden profiel van lid van een in de talibanbeweging zeer actieve familie is uw verklaring tijdens het gehoor dat u zich geen incidenten herinnert waarbij een grote groep opstandelingen gedood werd nabij Sorkhakan (cgvs p.12). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat er in februrari 2012, enkele maanden voor de datum van uw beweerde datum van vertrek uit Qarghayi, in de buurt van Sorkhakan 15 opstandelingen gedood werden.

Daarenboven dienen er ernstige vragen gesteld te worden betreffende uw verklaringen aangaande uw verblijf in het dorp Zerani tot het moment van uw vertrek uit Afghanistan eind 2012. Gevraagd of er iets nieuws gebouwd werd in uw dorp of in de buurt van uw dorp stelt u dat er een hospitaal is in Zerani, dat de school in Bar Kalay recent gerenoveerd werd en dat er waterpompen in de regio gezet werden (cgvs p.8). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of er bruggen gebouwd werden antwoordt u dat dit niet het geval was in het gebied waar u woonde. U vult aan dat er een nieuwe brug in het dorp Shahidan gebouwd werd, maar dat niet in de buurt van uw dorp ligt, dat het ver is (cgvs .9). Over het dorp Mia Khan Kats verklaart u dat het dichtbij uw dorp Zerani gelegen is (cgvs p.8). Gevraagd of er iets nieuw gebouwd werd in het dorp Mia Khan Kats stelt u dat er een houten brug is, maar dat die niet recent gebouwd werd (cgvs p.9). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt

echter dat er in Mia Khan Kats een nieuwe brug gebouwd werd met een lengte van 120 meter. Deze brug werd in februari 2012, enkele maanden voor uw beweerde datum van vertrek uit het buurdorp Zerani, opgeleverd. Het is bijzonder weinig aannemelijk dat een volwassen Afghaanse man die actief deelneemt aan het maatschappelijk leven als taxichauffeur zulke zaken zou kunnen ontgaan. Als het Commissariaat-generaal u tijdens het gehoor bovendien confronteert met een foto van de constructiewerken van deze brug in Mia Khan Kats verwijst u naar de door u vernoemde brug in Shahidan (cgvs p.17). Eveneens opmerkelijk is dat u het dorp na Mia Khan Kats benoemt als Bar Kalay, waar zich een kanaal, een hospitaal en een school zouden bevinden (cgvs p.8). Op de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde kaarten is geen vermelding van een dorp Bar Kalay in de omgeving van Zerani terug te vinden. Wel wordt er melding gemaakt van een dorp genaamd Ka Kas. Op de meest recente ter beschikking zijnde kaart wordt er melding gemaakt van een medische faciliteit in dit dorp. Ook in andere bij het administratieve dossier gevoegde informatie wordt het kanaal en de kliniek gesitueerd in Ka Kas, niet in het door u vernoemde dorp Bar Kalay. U stelt tevens dat er in het dorp Bar Kalay ongeveer vijf jaar geleden een school gerenoveerd werd. Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt echter dat er in Mia Khan Kats, vlakbij Zerani dorp, in 2009 met de bouw van een nieuwe lagere school begonnen werd, met een geplande opleverdatum in de lente van 2010. Het valt niet te ontkennen dat u een zekere kennis heeft van Afghanistan en meer bepaald van het district Qarghayi in de provincie Laghman. De hiervoor opgenoemde feiten en gegevens die u onbekend zijn moeten echter als essentieel beschouwd worden en uw onwetendheid erover valt onmogelijk te vereenzelvigen met uw beweerde verblijf in het dorp Zerani tot uw beweerde datum van vertrek in december 2012. Hieruit volgend kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara en die van uw vader betreffen slechts uw identiteit en ondersteunen uw asielrelaas niet. Wat betreft de twee dreigbrieven van de taliban dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Wat betreft het, overigens zeer moeilijk leesbaar, doktersbriefje dat u op 18 maart 2013 per fax aan het Commissariaat-generaal overmaakte waarin melding wordt gemaakt van pijn aan uw linkerschouder dient vastgesteld te worden dat het geen verband houdt met de door u aangehaalde verblijfplaats in Afghanistan of met de activiteiten van uw vader en de problemen die eruit zouden zijn voortgevloeid. Bijgevolg is het attest niet van aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Qarghayi van de provincie Laghman. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, blijkt anderzijds evenzeer dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er

actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet is.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u in Afghanistan vijf jaar school heeft gelopen (cgvs, p.4) en zowel Pasjtoe als een beetje Dari te spreken (cgvs p.5). Daarenboven verklaart u sinds uw 18de levensjaar als zelfstandig chauffeur te werken, met een eigen wagen (cgvs p.4). Gezien volgens uw verklaringen uw vader 15.000 dollar voor uw vlucht betaalde (verklaring dvz p.7) kan worden redelijkerwijs worden aangenomen dat u uit een naar Afghaanse normen bemiddelde familie afkomstig bent. Op basis van deze elementen kan er worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een bestaan uit te bouwen.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de correcte toepassing van de taalwetgeving. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Betreffende het gehoor van verzoeker door de verwerende partij

Doordat het CGVS op 6 maart 2013 het gehoor liet verlopen door bemiddeling van een tolk Pashtou / Engels, terwijl in het dossier van de verwerende partij de schriftelijk beweerde weergave van het gehoor in het Nederlands wordt weergegeven,

De procedure in dit concreet dossier behoort tot de Nederlandse taalrol.

Het verslag is in het Nederlands opgesteld, taal die niet door de interviewer, noch door de tolk gebruikt werd. Dit verslag kan in die omstandigheden onmogelijk de trouwe weergave zijn van de vragen die werden gesteld en de antwoorden die werden gegeven tijdens het gehoor.

Op geen enkel ogenblik werd de verzoekende partij op voorhand ingelicht dat deze Nederlandse procedure in het Engels zou verlopen, taal die de raadsman van de Verzoekende partij en zijn voogd niet geacht werd voldoende te kennen om nota's te nemen die hen moeten in staat stellen deze naderhand met het schriftelijk verslag te vergelijken, Des te meer dat het verslag na het gehoor niet voor opmerkingen wordt voorgelezen.

Engels is in België geen officiële taal. Er kan geen geloof gehecht worden aan het verslag van het gehoor dat niet de trouwe weergave van de vertaling door de tolk kan zijn.

De weigeringbeslissingen steunen ten onrechte op beweerde tegenstrijdigheden en onvolledigheden die de verwerende partij meent te ontdekken in het verslag van het gehoor d.d. 25 februari 2013.”

2.2. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker niet aanduidt op welke wetsbepaling hij zich baseert om te stellen dat de taalwetgeving niet correct werd toegepast. De uiteenzetting van een ontvankelijk rechtsmiddel vereist nochtans dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

2.4. De Raad stelt vast dat artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de wetsbepaling is die het taalgebruik regelt bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. (...)

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. (...).”

Voormeld wetsartikel wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Alle dossierstukken werden in het Nederlands opgesteld, zodat er geen sprake is van een schending van de taalwetgeving. De Raad stipt aan dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet is geschonden omdat de tolk zich bij het interview op het Commissariaat-generaal bediende van een andere taal dan de proceduretaal (cf. RvS 3 september 2008, nr. 185 993).

2.5. Verzoeker wijst erop dat het gehoor verliep met behulp van een tolk Pashtou/Engels, terwijl het gehoorverslag in het Nederlands werd opgesteld, waardoor dit volgens hem onmogelijk een trouwe weergave kan zijn de vragen en antwoorden van het gehoor. Verzoeker beweert dat hij hiervan niet werd ingelicht. Uit het administratief dossier blijkt in de eerste plaats dat verzoeker heeft bevestigd dat hij de tolk goed verstond (stuk 4, gehoorverslag CGVS 6 maart 2013, p. 2). Verder blijkt dat de raadsman van verzoeker bij de aanvang van het gehoor een opmerking maakte over het gebruik van de Engelse taal. De raadsman werd door de ‘protection officer’ onmiddellijk gewezen op de mogelijkheden die hij in dat verband had (stuk 4, gehoorverslag CGVS 6 maart 2013, p. 2-3). Uit niets blijkt echter dat de raadsman deze mogelijkheden, waarbij wellicht het vragen van een andere tolk of het verzaken aan de bijstand van een tolk worden bedoeld, heeft benut. Bovendien geeft verzoeker geen enkel concreet voorbeeld op welke punten zijn gezegden tijdens het gehoor niet correct zouden zijn omgezet van het Pashtou naar het Engels of van het Engels naar het Nederlands, zodat onduidelijk is welk belang hij heeft bij deze kritiek.

2.6. Er werd geen schending aangetoond van de taalwetgeving of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Doordat het CGVS stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van de verzoekende partij.

Zo bijvoorbeeld stelt de verwerende partij:

“(...)”

Terwijl de verzoekende partij, waarvan niet betwist wordt dat hij geboren is in 1989, vandaag nog geen 24 jaar oud is, zodat de feiten waarover hij werd ondervraagd dateren van een tijdperk toen hij nog een kind was en uit de mogelijke onnauwkeurigheid in zijn verklaringen niet mag afgeleid worden dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig zou zijn.

Dat hij wel degelijk bewijst afkomstig te zijn uit het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman, zoals blijkt uit de Taskara waarvan door de verwerende partij een kopie werd genomen; (stuk 5) en de identiteit van zijn vader (stuk 6).

Verder wordt de verzoekende partij verweten :

“(...)”

Terwijl, betreffende de omstandigheden van de dood van zijn oom en de ontvoering van zijn broer, gebeurtenissen die dagtekenen van nadat verzoeker zijn land van herkomst verliet, kan verzoeker niet worden verweten dat, gelet op de zeer moeilijke communicatie, hij daarover geen concrete details kon mededelen.

Verder motiveert de verwerende partij :

“(...)”

Terwijl het hier een loutere persoonlijke appreciatie betreft van de verwerende partij en hieruit niet mag afgeleid worden dat er geen gevaar bestaat voor het leven van de Verzoeker.

Dat de verwerende partij, ten onrechte, de authenticiteit van de dreigbrieven in twijfel trekt, onder meer argumenterend dat er talrijke valse documenten tot stand komen in Afghanistan. Dat de verdere argumenten desbetreffend loutere veronderstellingen zijn die door geen enkel feitelijk element in dit concreet dossier worden gestaafd.

Dat de verwerende partij stelt dat de verzoeker geen gevaar zou lopen in de grote Afgaanse steden. Dat deze argumentatie blijkbaar inhoudt dat de verzoekende partij zou verplicht worden zich te vestigen in een andere regio dan degene waarvan hij afkomstig is, regio waar niet betwist wordt dat hij als Pashtou het voorwerp zou zijn van discriminaties, terwijl niet betwist wordt dat de verzoeker reëel gevaar loopt in zijn regio van afkomst.

Terwijl artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalt: "De vluchtelingenstatus wordt toegekend oan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967,

§ 2. Daden van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève moeten :

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van :

a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

§ 3. Er moet een verband zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging.

§ 4. Bij de beoordeling van de gronden van vervolging moet rekening worden gehouden met volgende elementen :

a) het begrip "ras" omvat onder meer de aspecten huidskleur, afkomst of het behoren tot een bepaalde etnische groep;

b) het begrip "godsdienst" omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald;

c) het begrip "nationaliteit" is niet beperkt tot staatsburgerschap of het ontbreken daarvan, maar omvat onder meer ook het behoren tot een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat;

d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;

e) het begrip "politieke overtuiging" houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.

§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoekende partij voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoekende partij in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of

politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken haar door de actor van de vervolging worden toegeschreven"

Terwijl de Verzoeker ook in de oorspronkelijke Vragenlijst bondig die voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, doch zeer concreet had uitgelegd wat de redenen zijn waarom uit zijn regio van herkomst heeft moeten vluchten.

Dat ten onrechte door de verwerende partij gesteld wordt dat hij met de feiten waarvan de verzoeker heeft beschreven dat ze aan de grondslag liggen van zijn vlucht, niet geloofwaardig zijn, terwijl ze door geen enken concreet element worden tegengesproken, en terwijl hij in feite wel rechtstreeks bedreigd werd, zich minstens in de gegeven omstandigheden bedreigd moest voelen.

Verder wordt de verzoekende partij verweten een aantal vage verklaringen te hebben afgelegd en niet te bewijzen dat zijn oom en zijn vader bij de Taliban aangesloten geweest zijn en dat zijn broer ontvoerd en wellicht vermoord werd. En wordt er geen geloof gehecht aan zijn verklaringen, terwijl ze wel door stukken - dreigbrieven - waarvan de oorsprong ten onrechte wordt betwist.

Dat dit alles niet wegneemt dat de Verzoekende partij wel degelijk gevaar loopt, omwille van de doodsbedreigingen die de taliban, onder meer aan zijn adres en aan de ouderen van zijn stam heeft gericht.

Dat niet mag verwacht worden van een asielzoeker dat hij tijdens het gehoor en de spanning die daarmee gepaard gaat foutloos kan antwoorden op alle vragen die hem tijdens het gehoor werden gesteld.

Het feit dat een asielrelaas ongeloofwaardig overkomt met betrekking tot bepaalde aspecten, betekent daarom nog niet dat de asielzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming.

Op het einde van het verhoor wordt de tekst die door de interviewer wordt opgenomen in het "gehoorverslag", dat in een andere taal (het Nederlands) werd opgesteld dan de taal waarnaar de beëdigde tolk heeft vertaald (het Engels) aan de asielzoeker niet voorgelezen. Hij krijgt er geen inzage van. De asielzoeker heeft dus niet de gelegenheid eventuele onnauwkeurigheden of foutieve opnames te corrigeren. In deze omstandigheden kan dit gehoorverslag aan de asielzoeker niet letterlijk tegengesteld worden.

Het is opvallend dat een aantal verklaringen van de Verzoekende partij tegen hem worden gebruikt, terwijl tijdens het gehoor geen verdere uitleg werd gevraagd.

Tenslotte wordt ten onrechte getwijfeld aan de authenticiteit van documenten die werden voorgelegd, en wordt hem verweten dat hij slechts sommige documenten pas later heeft laten overkomen, terwijl zijn familie zeer moeilijk te bereiken is.

De betreden beslissing schept een vermoeden van kwade trouw en trekt de geloofwaardigheid van de verzoekende partij ernstig in twijfel. Ze heeft nochtans tijdens het gehoor de feiten zo nauwkeurig mogelijk weergegeven, rekening gehouden met de omstandigheden van dit gehoor. De bestreden beslissing tast ten onrechte het vermoeden van goede trouw aan.

Dat er dient opgemerkt te worden dat wanneer de geloofwaardigheid van de asielzoeker wordt beoordeeld, dient rekening gehouden te worden met de aanbevelingen ter zake van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), waaronder:

"Obviously the applicant has the duty to tell the truth. In saying this though, consideration should also be given to the fact that, due to the applicant's traumatic experiences, he/she may not speak freely; or that due to time lapse or the intensity of past events, the applicant may not be able to remember all factual details or to recount them accurately or may confuse them; thus he/she may be vague or inaccurate in providing detailed facts. Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors(9, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 December 1998)

Vrije vertaling:

"Het is duidelijk dat de aanvrager de plicht heeft om de waarheid te spreken, Dit gezegd zijnde, moet ook aandacht worden besteed aan het feit dat, als gevolg van traumatische ervaringen van de aanvrager, hij niet vrij kan spreken, of dat als gevolg van tijdsverloop of de intensiteit van de gebeurtenissen in het verleden, de aanvrager niet in staat is alle feitelijke details te geven of om ze nauwkeurig en onverward te vertellen; hij mag bijgevolg onnauwkeurig zijn bij het verstrekken van gedetailleerde feiten. Het onvermogen om alle data of kleine details te onthouden, evenals de kleine inconsistenties, niet-substantiële vaagheden of onjuiste uitspraken die niet materieel zijn mogen in rekening worden genomen maar mogen niet worden gebruikt als doorslaggevende factoren bij de uiteindelijke beoordeling."

Dat het hier wel degelijk gaat om gerechtvaardigde angst voor levensgevaar en onredelijke behandeling. Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief zouden vervolgd worden, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen trouwens als vluchteling erkend worden.

*Dat dit tot gevolg heeft dat aan de voorwaarden voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet is voldaan. Dat het CGVS overeenkomstig artikelen 48 en 48/3 de hoedanigheid van vluchteling had moeten toekennen aan de verzoekende partij.
Dat het tweede middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”*

2.8. Verzoeker stelt dat de feiten waarover hij werd ondervraagd, zich hebben afgespeeld toen hij nog een kind was, waardoor uit de onnauwkeurigheid van zijn verklaringen niet mag worden afgeleid dat het asielaanvraagstuk ongelooftwaardig zou zijn. De jonge leeftijd van verzoeker kan echter bezwaarlijk een verschoning vormen voor de al te summiere informatie over de activiteiten van zijn vader. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader bij de Taliban ging toen deze aan de macht kwamen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 6 maart 2013, p. 7) en dat zijn vader vijf jaar geleden stopte met zijn activiteiten (*Ibid.*, p. 7). De Taliban grepen in 1996 de macht (stuk 12, Landeninformatie, EASO COI Report, Afghanistan, Taliban Strategies – Recruitment, p. 17). Bijgevolg zou verzoekers vader meer dan 10 jaar voor de Taliban gewerkt hebben en was verzoeker zelf ongeveer 18 jaar oud toen zijn vader zijn activiteiten stopzette. Het is dan ook geenszins onredelijk te verwachten dat verzoeker minstens minimaal zou kunnen toelichten bij welke incidenten zijn vader gedurende diens laatste jaren bij de Taliban betrokken was. De Raad stelt echter vast dat verzoeker allerm minst kon verhelderen waaruit de activiteiten van zijn vader bestonden, en enkel kon zeggen dat hij actief was in de regio Ghota Shagay waar hij mensen probeerde te recruter en (*Ibid.*, p. 8), hetgeen op zich al vreemd overkomt aangezien dit op het eerste gezicht geen activiteit lijkt voor iemand die wordt beschreven als één van de leiders binnen de Taliban (*Ibid.*, p. 7). De vage beschrijvingen van verzoeker over de activiteiten van zijn vader doen in belangrijke mate afbreuk aan zijn geloofwaardigheid van zijn profiel als lid van een familie die erg actief is binnen de Taliban-beweging.

2.9. Wat de ontvoering van verzoekers broer betreft en de dood van zijn oom, dringt zich de vaststelling op dat de beperkte kennis van verzoeker over deze gebeurtenissen geen motief vormt van de bestreden beslissing. De rechtvaardiging die verzoeker aanreikt voor zijn beperkte kennis, met name dat deze feiten zich voordeden na zijn vertrek uit zijn land van herkomst, is dus volstrekt irrelevant. De Raad wijst er bovendien op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker thans beweert, zijn vertrek uit Afghanistan luidens zijn eerdere verklaringen ongeveer zes maanden na de ontvoering van zijn broer plaats had (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 6 maart 2013, p. 13) en dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat zijn oom zou zijn overleden. Bijgevolg zetten de huidige ontboezemingen van verzoeker zijn geloofwaardigheid verder op de helling.

2.10. Waar verzoeker stelt dat de neergelegde taskara en deze van zijn vader (stuk 11, Documenten, taskara AZ, taskara vader AZ) zijn afkomst uit het dorp Zerani in het district Qarghayi bewijzen, merkt de Raad op dat de oorspronkelijke herkomst van verzoeker uit dit dorp en dit district helemaal niet wordt betwist. De commissaris-generaal koestert echter gereede twijfel bij het verblijf van verzoeker in zijn regio van herkomst in de periode die onmiddellijk voorafgaat aan zijn vertrek uit Afghanistan en waarin de aangehaalde vervolgingsfeiten worden gesitueerd. Verzoeker blijkt immers niet op de hoogte van een aantal grote openbare werken (bouw van bruggen en scholen) die in de buurt van zijn dorp van herkomst hebben plaatsgevonden en waarvan, zeker gezien verzoekers beroep als taxichauffeur, een minimale kennis mag worden verwacht (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8-9; p. 17). Verzoeker betwist deze concrete vaststellingen niet en maakt verder geenszins concreet aannemelijk dat hij tot voor zijn beweerde vertrek uit Afghanistan op 15 december 2012 in het dorp Zerani of in het district Qarghayi zou hebben gewoond, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker aldaar situeert in de kwestieuze periode.

De Raad merkt verder op dat verzoeker met betrekking tot de beoordeling van de neergelegde dreigbrieven van de Taliban (stuk 11, Documenten, 2 dreigbrieven Taliban), argumenten leest in de bestreden beslissing die er niet in kunnen worden gelezen. Het feit dat er talrijke valse documenten bestaan in Afghanistan vormt immers geen motief van de bestreden beslissing. De bewijswaarde van de neergelegde documenten wordt hoofdzakelijk onderuit gehaald door de ongelooftwaardige verklaringen van verzoeker over zijn recente verblijf in zijn regio van herkomst. Het feit dat verzoeker deze documenten pas later zou hebben laten overkomen, doet hieraan geen afbreuk en dit wordt hem geenszins verweten zoals hij in zijn middel nochtans beweert.

2.11. Op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, zoals recent gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn

(B.S, 22 augustus 2013), is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt, waarbij rekening gehouden dient te worden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Verzoeker beweert dat niet wordt betwist dat hij in een andere regio dan zijn regio van herkomst zal worden gediscrimineerd omwille van zijn Pashtou-origine. In de bestreden beslissing wordt echter een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad voorgesteld waar, blijkens de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, 90 % van de bevolking van Pashtou-origine is (stuk 12, Landeninformatie, SRB, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan, Veiligheidssituatie in Jalalabad, 23 oktober 2012, p. 5). Verzoeker kan dus bezwaarlijk voorhouden dat hij in Jalalabad omwille van zijn Pashtou-origine zal worden gediscrimineerd en dat dit een obstakel zou vormen voor zijn hervestiging aldaar.

2.12. Verzoeker beweert tenslotte dat de beschrijving van de feiten die hij geeft gegeven door geen enkel concreet element wordt tegengesproken. De Raad wijst er echter op dat het niet aan de asielinstanties toekomt om te bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43 027). Tevens beweert verzoeker dat hij wel degelijk gevaar loopt en dat een duidelijke en waarachtige angst volstaat om als vluchteling te worden erkend. Deze vrees moet echter niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506) waar verzoeker niet in geslaagd is gelet op de ongeloofwaardige verklaringen over zijn profiel en zijn recente verblijf in zijn geboortestreek. Voor zover verzoeker meent dat van een asielzoeker niet mag worden verwacht dat hij alle vragen foutloos kan beantwoorden, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet zozeer gestoeld is op onjuiste antwoorden van verzoeker tijdens het gehoor, zodat de spanning die hij tijdens het gehoor ervoer niet als rechtvaardiging kan worden aangewend voor zijn ongeloofwaardige verklaringen. Het feit dat het gehoorverslag niet wordt voorgelezen en de asielzoeker er geen inzage in krijgt, betekent niet automatisch dat er onnauwkeurigheden of fouten in zouden sluipen. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker nergens concreet aanduidt uit welke passages uit het gehoorverslag zou blijken dat dit fouten of onnauwkeurigheden bevat. Aangezien verzoeker geen voorbeelden aanreikt van fouten of onnauwkeurigheden, kan evenmin worden uitgemaakt of die al dan niet te wijten zouden zijn aan het gebruik van de Engelse taal. De Raad ontwaart in het dossier geen enkele indicatie van een vermoeden van kwade trouw dat verzoeker meent vast te stellen in de bestreden beslissing. Verzoeker citeert in zijn middel de aanbevelingen van het UNHCR, maar blijft in gebreke om aan te duiden waar deze *in casu* met voeten zouden zijn getreden, waardoor zijn kritiek feitelijke grondslag mist.

Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48 en 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.13. In een derde middel met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Doordat het CGVS stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en/of er niet naar kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Terecht stelt de verwerende partij dat aan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus kan worden toegekend ten gevolge de algemene situatie in zijn regio van herkomst. De verwerende partij betwist ook niet dat de veiligheidssituatie in het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman, verslechterd is.

Zonder te betwisten dat verzoeker in zijn regio van herkomst in gevaar voor zijn leven zou verkeren, stelt het CGVS ten onrechte dat de verzoekende partij zich in een andere regio in Afghanistan zou kunnen vestigen, dan het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman, de regio waarvan hij afkomstig is en waar hij steeds heeft geleefd.

Terwijl artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een

reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) ...

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Omwille van de hierboven, in 2.2.1. reeds aangehaalde redenen, zou de verzoekende partij zich in een ernstige toestand bevinden en zou zij een reëel risico lopen op ernstige schade indien zij naar het land zou terugkeren waar zij gewoonlijk verbleef.

Moest de verzoekende partij terugkeren naar Afghanistan, district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman, dan zou zij zich bevinden in een situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling; aangezien, zoals niet betwist wordt door de verwerende partij en de verzoeker er niet kan rekenen op de efficiënte bescherming van de plaatselijke autoriteiten. Zo'n situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling, die bedreigend is voor de bevolking, in casu een jonge asielzoeker, van een land of een regio kan voldoende zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten. Het feit andere talen te kennen doet daar geen afbreuk aan.

Dat de achtergrondinformatie die in het dossier van de verzoekende partij door de verwerende partij werd verzameld en gelegd, wel degelijk duidelijke informatie bevat waaruit blijkt dat er een ernstig gevaar bestaat en dus niet kan gerekend worden op een efficiënte bescherming en dus voor het leven van de verzoeker en hij in de gegeven omstandigheden onmogelijk naar zijn regio van herkomst kan terugkeren.

Dat dit tot gevolg heeft dat aan alle voorwaarden voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is voldaan.

Dat het CGVS overeenkomstig artikel 48/2 in ieder geval het statuut van subsidiaire bescherming had moeten toekennen aan de verzoekende partij,

Dat het derde middel ernstig en gegrond is."

2.14. Aangezien het asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.15. Blijkens zijn middel richt verzoeker zich vooral tegen de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker lijkt echter uit het oog te verliezen dat ook de commissaris-generaal van mening is dat er voor burgers in de provincie Laghman wel degelijk een situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, maar dat op grond van artikel 48/5, § 3 werd geoordeeld dat verzoeker zich in de stad Jalalabad in de nabijgelegen provincie Nangarhar zou kunnen vestigen om aan de situatie van willekeurig geweld in zijn provincie van herkomst te ontsnappen. Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangestipt, kan van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht, gelet op zijn schoolloopbaan, zijn talenkennis, het feit dat hij als taxichauffeur werkte en het feit dat zijn familie voldoende bemiddeld was om zijn reis naar Europa te betalen, dat hij in Jalalabad een bestaan kan uitbouwen. Op grond van het bestaan van een intern vluchtalternatief kan de subsidiaire bescherming aan verzoeker rechtsgeldig worden geweigerd, zonder artikel 48/2 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te schenden.

Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/2 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het derde middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN